ΈΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 65. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.— Τὸ Ῥαλάκι μας.— Φροῦ-Φροῦ.— Ἀλήθεια.— Ἰταλικὴ Παραμύθια.— Τὸ Φάληρον.— Barcarola (ποίημα).— Καραμέλες.— Τραγουδάκια (ποίημα).— ΝΙΝΑ.

ΤΟ ΡΑΛΛΑΚΙ ΜΑΣ

—

Φίλε «**Μὴ Χάνεσαι**»,

Κατέβην καὶ ἠκολούθησα τὴν ἁμαξοστοιχίαν, ἥτις ἐπιστρέψασα ἐκ Καστέλλας ἀνήρχετο εἰς Ἀθήνας.

Τόσον βωβὴν ὑποδοχὴν οὐδέποτε εἶδον. Οὔτε ἐν *Ζήτω*. Τί νὰ σοῦ γράψω ; Οὐδὲν εἶχε συμβῆ. Ἐκτὸς ἂν σοὶ περιέγραφον μεθ' ὁπόσης ἐκ βάθους εἰλικρινείας οἱ ὁπαδοὶ κύχοντο εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον: *Ζωὴ σ' ἐλόγου σας, κ. πρόεδρε*. Μοὶ ἐφάνη ὅτι οὐδέποτε ἀνεπέμφθη ὑπὸ ὀρφανῶν εἰλικρινεστέρα εὐχὴ ὑπὲρ ὑγιείας τοῦ ἀπομείναντος μόνου στηρίγματός των. Ἔφευγον ἀπηλπισμένος, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἀντὶ μακρᾶς ἐπιστολῆς θὰ ἠναγκαζόμην νὰ σοῦ στείλω λακωνικὸν τηλεγράφημα. Καὶ νὰ μὲ λένε Μπλόουϊτ,, νὰ εἶμαι δηλαδὴ ἄναξ τῶν ἀνταποκριτῶν !

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ ἁμαξά μου διέσχιζε τὴν πρὸς τὴν Πλατεῖαν τῶν Ἡρώων ὁδὸν τοῦ Θεάτρου, αἴφνης ἐσταμάτησε. Ἔκυψα νὰ ἴδω καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου προσβάλλονται ὑπὸ ἁμάξης κενῆς, παρὰ τὸν ἁμαξηλάτην τῆς ὁποίας ὑψοῦτο ἄνθρωπος κρατῶν ὑπερήφανον σοῦβλαν, ἣν ἐνηγκαλίζετο θυσιάζουσα τὰ ἐντόσθιά της *γκλόσα* ὀπτή.

Ἐξ ὧν εἶχον ἤδη ἰδιαιτέρων ἐπισήμων πληροφοριῶν, προεγνώριζον ὅτι προπαρεσκευάζετο τὴν Κουμουνδουρικὴν διαδήλωσιν ν' ἀντικρύσῃ—ἴσως δὲ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ν' ἀντικρούσῃ—Τρικουπικὴ ἀντιδιαδήλωσις, χορηγοῦντος τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς Ῥάλλη. Ἐνόησα ὅτι ἡ *σουβλισμένη γκλόσα* ἦτο τὸ *σαντζὰκ-σερὶφ*, τὸ καλοῦν τοὺς πιστοὺς τοῦ κόμματος εἰς ἀντιδιαδήλωσιν, καὶ τοῦτο διότι εἶχον ἤδη γίνει *τοῦρκοι*, προβλέποντες τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κουμουνδουρικῆς ὑποδοχῆς. Καὶ ἤκουσα ἄνθρωπον μορφῆς ἀπαισίας καὶ ἀπαισιοτέρου ὀνόματος—ὡς ἔχω ἐπισήμους πληροφορίας ὠνομάζετο **Σπυρολίγγος**—λέγοντα εἰς ὅμοιόν του ἐνῷ ἐτύλισσε περὶ τὴν ὀσφύν του ἀμφιβόλου χρώματος ποδιάν :

— Θἄρθῃς ρὲ στὰ Σεπόλια ποῦ μᾶς ἔχῃ τσουμποῦσι τὸ Ραλλάκι ; Θὰ πᾶμε καροτσάδα.

Διέταξα τὸν ἁμαξηλάτην μου νὰ προχωρήσῃ. Τὸ κατώρθωσε μετὰ πολλοῦ κόπου διότι ἅμαξαι ἄλλαι μὲ τὰς αὐτὰς ἀποσκευὰς ἐπλήρουν τὴν Πλατείαν τῶν Ἡρώων, ὅμοιον προσωπικὸν *ἐπιβατῶν* παραλαμβάνουσαι. Ἤκουσα καὶ εὐφυΐας :

— Ἄντε ρὲ στὸ *μοῦχτι*, ἔλεγεν εἷς πρός τινα διστάζοντα νὰ ἐποχηθῇ.

— Συλλογιέται ποῦ θὰ τοῦ βγῇ ξυνὸ καὶ τὸ κοψίδι καὶ ἡ ρετσίνα μὲ τὸ φώσφορο ποῦ θὰ ρουφήσῃ ἔπειτα, καὶ μὲ τὸ *Ζήτω* ποῦ θὰ τὸν βάλλουν νὰ φωνάζῃ, προσέθετεν ἄλλος.

Ἔφριττον συλλογιζόμενος ὅτι τὰ Σεπόλια ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ ὡμοίαζον τὴν Ῥώμην ὅτε τὸ πρῶτον συνωκίσθη. Ἀλλὰ τὸ καθῆκον τοῦ ἀνταποκριτοῦ, μὲ ἐκάλει ἐκεῖ. Ἔπρεπε νὰ παρευρεθῶ καὶ παρευρέθην. Τὴν 3 μ. μ. ἤμην εἰς Σεπόλια. Αἱ προπαρασκευαὶ ἐγίνοντο. Διεμελίζοντο τὰ κρέω καὶ διενέμετο ὁ ρητινίτης εἰς τενεκέδες — διὰ *τενεκέδες*. — Ἐκάθησα παρὰ τὸν Κηφισσὸν ἀναμένων τοὺς *προσκεκλημένους* οἵτινες ἔμελλον νὰ φάγουν ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ παρὰ τὸν ex—ποταμὸν ἔμελλον νὰ ἀκούσωσι ὄργανα ἠχοῦντα εἰς ἀτμόσφαιραν ὅπου :

ἀδὺ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς τῆνα
ἁ ποτὶ παγαῖσι μελίσδεται.

Ἤρχισαν αἱ ἅμαξαι νὰ ἔρχωνται ὀλίγαι, ὀλίγαι, ξεφορτόνουσαι τὸ περιεχόμενόν των. Ἔφθασε τέλος καὶ ὁ Ἀμφιτρύων Ῥάλλης. Ἐξήγαγε μανδήλιον ἐκ τοῦ θυλακίου καὶ τὸν πῖλον ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀπομάξας τὸν ἱδρῶτα, ἐμάσησεν ὀλίγον ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ μύστακός του καὶ εἶτα προσῆλθεν ἐρωτῶν ἂν ἦναι ἕτοιμα ὅλα, λαβὼν δὲ καταφατικὴν ἀπάντησιν, ἐχύθη πρὸς τὸ πλῆθος καὶ ὡς κολυμβητὴς πλέων *ἀπλωταῖς* ἔσφιγγε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ χεῖρας πενθούσας τὸν σάπωνα.

Αἴφνης διέκρινα ἄχρουν τι σημεῖον, ὅπερ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κινούμενον καὶ ἐξογκούμενον ἐσχημάτισε τὸν διπλωμάτην, (διότι δύο ἔχει ὀφθαλμοὺς) βουλευτὴν Ψύλλαν, δίκην μηδενιστοῦ ἱεροκρυφίως ἐλθόντα καὶ ἀναμιχθέντα μετὰ τοῦ πλήθους, εἰς ὃ ἐχαρίζετο σφίγγων τὰς χεῖρας, ἀλλ'

ἀπὸ τοῦ ὁποίου διόλου δὲν ἐχωρίζετο. Καὶ μὲ τὸν ἀργόν, ἀργὸν τόνον τῆς φωνῆς του :

— Κα, λῶς, σᾶς, ηὖ, ρα, με . . .

Ἂν ἐπεχείρουν νὰ σοὶ περιγράψω τὸ *φαγοπόδι* θ' ἀπετύγχανον ἀφεύκτως. Αὐτὰ τὰ πράγματα βλέπονται, δὲν γράφονται. Οὐδὲν ἠκούετο ἄλλο ἢ ὁ κρότος τῶν κινουμένων *φουλόπικ* σιαγόνων καὶ ἡ φωνὴ τοῦ τέττιγος. Ἐνθυμεῖσαι, ὅταν παρετέθη εἰς τὸν λαὸν τὸ ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ διαδόχου γεῦμα εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός ; Ἂν εἶδες ἐκεῖνο, δύνασαι νὰ λάβῃς ἰδέαν τινὰ τούτου. Οὐδέποτε ἠδυνάμην νὰ ὑποθέσω, ὅτι οἱ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καταβροχθίζοντες ἦσαν ὅλοι θαμῶνες τῆς ὑπουργικῆς τραπέζης. Τοιαύτη βουλιμία μόνον εἰς Κουμουνδουριστὰς ἐπετρέπετο.

Μετὰ τὸ *ντουέττο* τῆς γκιόσας ἦλθε τὸ *σόλο* τοῦ ρητινίτου, εἰς ὃν κυρίως ὁ Ἀμφιτρύων ἐπρόσεχε, διότι ἐξ αὐτοῦ ἀνεμένετο τὸ θεατρικὸν ἀποτέλεσμα τῆς πλατείας τῆς *Ὁμονοίας*. Τὸ κλοὺκ-κλοὺκ ἦτο ἓν εἶδος ἀτελευτήτου *ἀκομπανιαμέντου*, ὡς κοινωνικὸν ἀριστεροῦ ψάλτου, ὅπερ συνώδευε ταῖς ζύγιαις τὰ βιολιά, ταῖς γκαΐδαις, τὰ ντοαύλια καὶ τοὺς γουρνάδες καὶ τὰ ὀλίγα εὐρωπαϊκὰ ὄργανα, ἅπερ τυχαίως παρεπλανήθησαν εἰς τὴν *ἐθνικὴν* τοῦ Ράλλη συναυλίαν, ἴσως, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, ἵνα μὴ προσβληθῶσιν αἱ εὐεργέτιδες δυνάμεις.

Καὶ ἤρχισεν ὁ χορός. Μετ' ἀπορίας παρετήρουν, ὅτι εἰ καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς πρώην ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ Ράλλης, δὲν ἀποτέλουν πολλοὶ τὴν οὐράν. Ἐπλησίασα ἕνα τῶν δαιτυμόνων καὶ τὸν ἠρώτησα :

— Διατί δὲν χορεύεις ;

— Ξέχασα νὰ βάλλω τὰ παπούτσιά μου, ὅταν μ' ἐπῆραν ἀπ' τὸ μαγαζί, μοὶ ἀπήντησε.

Τότε μόλις παρετήρησα, ὅτι ἡ πλειονοψηφία ἀπηρτίζετο ἀπὸ *ξυπόλυτους*.

Τοὺς αἰθέρας ἐπλήρουν οἱ ἦχοι τῶν ὀργάνων καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Ράλλη περισσότεραι, ὑπὲρ τοῦ Ψύλλα ὀλίγισται — ἴσως, διότι δὲν τὸν ἄφησεν ὁ Ράλλης νὰ ἐξοδεύσει διὰ τὸ τσουμπούσι. Πού καί που δὲ ἠκούετο βραχνή τις φωνή : *Ζήτω* **καὶ** *τοῦ Τρικούπη*.

Ὁ ἥλιος ἔδυεν, ὅτε προαπεστάλη ἔφιππος εἰς Ἀθήνας, ἵνα φροντίσῃ περὶ τῶν βεγγαλικῶν. Εἶτα τὰ ὄντα ἐκεῖνα, τὰ ἐκβεβακχευμένα, μὲ τοὺς βραχνοὺς των λάρυγγας, ἀφοῦ οὕτω οἱ βουλευταί των τὰ παρεσκεύασαν, τὰ ἐφόρτωσαν εἰς ἁμάξας, ὧν ἡ μακρὰ ἀληθῶς σειρὰ ἀνήρχετο εἰς Ἀθήνας τὸν φθόνον τῶν Κουμουνδουρικῶν κινοῦσα.

Εἶχον προπορευθῆ. Ὀμιλοί τινες συνεννοημένων ἀνέμενον εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας. Πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐσταμάτων αἱ ἅμαξαι τῶν ὑπουργῶν, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἀποβιβάζουσαι τοὺς ὑπουργούς, ὡς ἐὰν εἶχον ὑπουργικὸν συμβούλιον.

Ἠκούσθη μακρόθεν ὁ ἐθνικὸς ὕμνος. Δυστυχῆ Σολωμέ ! Δυστυχέστερε Μάντζαρε ! Τὰ βεγγαλικὰ ἠνήφθησαν. Εἷς ἔφιππος φουστανελλοφόρος ἐξετέλει χρέη διαγγελέως πηγαινο-ερχομένου καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ἁμαξοστοιχίας δίκην ἐμβόλου κινουμένης ἀτμομηχανῆς. Αἱ ἅμαξαι παρήλαυνον πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ κάμπτουσαι τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας παρήλαυνον ἐκ νέου ὡς κομπάρσοι εἰς τὸ θέατρον, οὗτινες φεύγουν ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους τῆς σκηνῆς καὶ ἐπανέρχονται ἐκ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ φαίνωνται πολλοί. Ὁ πρωθυπουργὸς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐξελθὼν μετά τινων ὑπουργῶν ἐχαιρέτισε τὴν παρελαύνουσαν βακχικὴν λιτανείαν, καὶ εἶτα ἀπεσύρθη, ἀφεὶς τὸν θεῖόν του Ἀποστόλην, ὅστις διαρκῶς χαιρετῶν ἐψιθύριζε :

— Μωρὲ ποῦ 'βρέθηκαν χίλια ἁμάξια . . . Αὐτὰ εἶναι δύο χιλιάδες . . . Μωρ' ἐδῶ τ' ὀλιγώτερο θὰ ἦναι πέντε χιλιάδες ἁμάξια . . .

Ἀλλὰ τέλος μπαϊλντισμένοι ἐκ τῶν ζητωκραυγῶν διέτασσον οἱ *ἐποχούμενοι* τοὺς ἁμαξηλάτας *νὰ τραβήξουν πλέον ἴσα* παύοντες τὴν γελοίαν αὐτὴν παρέλασιν.

Ἐγὼ ὅμως ἔμενον ἐκεῖ ἀκόμη ὡς στήλη ἁλὸς καὶ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποχαιρετήσω ἄλλως τοὺς ἀποχωροῦντας, ἢ ὡς ὁ ἀποτυχὼν ἐκεῖνος δημοτικὸς σύμβουλος τοὺς ἐκλογεῖς του :

Χαίρετε λοιπὸν ἄνδρες φθειροποιόγωνες καὶ τραγοσκελεῖς καὶ ἀχυρόκομοι.

Χαίρετε γαστέρες ἀμνῶν γαλαθηνῶν καὶ τράγων βαθυπωγόνων πεπληρωμέναι.

Χαίρετε κοιλίαι ἀσκοὺς καὶ πίθους οἴνου καταναλώσασαι.

Blowitz.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΤΗΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΛΑΣΣΑΛ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

θέλομεν δημοσιεύσει τὴν ἑσπέραν τῆς τετάρτης· τῇ δὲ πρωΐᾳ τῆς Πέμπτης ἐλδοθήσεται τὸ τακτικὸν Διπλοῦν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπληροφορήθημεν ὅτι τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμα, ὅπερ ὁ θίασος τοῦ «Ὀρφέως» εἶχε προετοίμασει πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου ἦτο τὸ ἑξῆς :

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΑΡΜΑΤΩΛΟΙ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΑΙ

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ο ΤΣΑΛΑΒΟΥΤΑΣ

Ἀλλ' εἰς πατριωτικωτέρας ἐνδῶσαν ἔπειτα τὸ πολιτικὸν συμβούλιον τοῦ «Ὀρφέως» εἰς ὃ παρῆσαν καί τινες δημοσιογράφοι, ἀπεφάσισαν νὰ παραστήσουν τὸν μὲν *Σκενδέρμπεην*, ἵνα προσελκύσῃ τοὺς Ἀλβανοὺς ὁ νέος Θεμιστοκλῆς, τὸν δὲ *Καπνοδοχοκαθαριστὴν* ὡς ὑπαινιγμὸν ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος ἔχει πάντοτε τὸ μέτωπον καθαρόν.

Δὲν σᾶς εἴχομεν ἀναγγείλει ὅτι ἡ Du Gazon Herbelle εἶχεν ἀποδημήσει πρὸς Κύριον ; .

Θὰ ἐνομίσατε ὅτι μᾶς συνελάβετε ψευδομένους ὅσοι τὴν εἴδετε ἐκ νέου ἐμφανιζομένην εἰς τὴν Meme Favart.

Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ προσφιλὴς γαλῆ εἶχε μὲν ἀποδημήσει εἰς Κύριον, ἀλλ' ὅτι δυστυχῶς ἐβρυκολάκιασεν.

Νεώτεραι πληροφορίαι· ὁ «Σκενδέρμπεης» ἐδόθη κατὰ *παραγγελίαν* τῶν κουμουνδουρικῶν, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι τοὐλάχιστον ἡ μισὴ ἡ Ἀθήνα θὰ τρέξῃ.

Ἀλλ' ὁ θίασος τοῦ Ὀρφέως τὴν ἔπαθεν ὡς ὁ ζαχαροπλάστης ἐκεῖνος ὅστις λαβὼν παρά τινος φίλου μας Βοημοῦ παραγγελίαν ἑνὸς μεγάλου ταψιοῦ μπακλαβᾶ, ὄχι μόνον τὸν μπακλαβᾶν του δὲν ἐπληρώθη, ἀλλ' ἔχασε καὶ τὸ ταψί του, διότι ὁ Βοημὸς ἐξυπνήσας μίαν πρωΐαν χωρὶς παρᾶν ἀλλὰ μὲ ταψί, ἐξαργύρωσε τὸ χαλκοῦν σκεῦος.

Εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Σκενδέρμπεη ὅλοι ὅλοι ἦσαν **43.**

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ἐὰν ἐπὶ τῶν παρασήμων ἐφέρετο εὐδιακρίτως γεγραμμένη ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς ἀπονομῆς των, πόσοι θὰ ἠσχύνοντο νὰ τὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ στήθους !

Κάρρ.

ΝΙΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

II—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἕως οὗ ἔλθῃ ἡ σειρά των οἱ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς τραπέζης νεώτεροι τρεῖς συνεζήτουν ζωηρότερον.

— Λοιπὸν σύμφωνοι ! —ἔλεγεν ὁ εἷς— ἐὰν ἀπόψε χρεωκοπήσω μὲ τὸν Λασκενέ, θὰ γείνῃς τραπεζίτης μου. Μὲ εἶχες δανείσει χθὲς διακόσια φράγκα. Δι' αὐτὰ καὶ δι' ὅσα θὰ λάβω σήμερον ἐννοεῖς νά σοι κάμω συνάλλαγμα, νά σοι ὑποθηκεύσω τὴν Κομητείαν μου . . .

— Θέλω — ἀπήντησεν ὁ ἄλλος — νὰ ἔχω ὑποθήκην ἐπὶ τῶν μελλόντων σου κερδῶν . . .

— Ἂν ἦσαι τόσον εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην μου... ἀ ! σοὶ τὴν ἐκχωρῶ.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖόν με ἐνθαρρύνει, εἶπε χαμηλόνων τὴν φωνὴν, εἶναι ἡ ψυχρότης τῆς Ἐλίζας σου, ἥτις ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησίν σου διὰ τὸν δεύτερον στρόβιλον, καὶ τὸ ὁποῖον σὲ ἔκαμε νὰ καταφύγῃς ἐδώ. Εἰξεύρεις τὴν παροιμίαν . . . Ἀλλὰ σιωπή . . . μεταξύ μας . . .

— Ἤρχισες πάλιν ; Δέν μοι λέγεις· εἶναι ἀληθὲς, ὅτι θὰ ἔχωμεν γάμους ὀγρήγορα ; Ἤκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς βαρωνίδος Ταρβώ . . Λοιπὸν αὐτὸς ὁ κόμης τοῦ Σαὶν-Μὼρ εἶναι ἀτμομηχανὴ δυνάμεως χιλίων ἵππων . . .

— Ἔχει κάρβουνα καὶ ἑπομένως ἀτμόν. Ἂς ἦναι καλὰ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει θείου του.

— Ἐν μιᾷ στιγμῇ λοιπὸν ἑκατομμυριοῦχος καὶ ἀμέσως καὶ ἡ νύμφη . . .

— Καὶ ἡμεῖς μὲ τὰ δουκάτα μας καὶ τὰς Κομητείας . . ! Σοῦ τετραγωνίζω τὴν Κομητείαν σου πολλαπλασιάζων αὐτὴν μὲ τὴν ἰδικήν μου. Δέχεσαι νὰ ἐξαργυρώσῃς τὴν καλωσύνην μου αὐτήν ;

— Τοιαῦται καλωσύναι δὲν ἐξαργυροῦνται . . . τοῖς μετρητοῖς.

— Ἀλλὰ σιωπή, διότι ἔρχονται τρεῖς χάριτες.

Καὶ τῳόντι εἰς τὸν οὐδὸν τῆς αἰθούσης ἐφάνησαν τρεῖς κυρίαι συνοδευόμεναι ὑφ' ἑνὸς κυρίου.

— Καὶ ὁ κύριος εἰς τὸ μέσον . . . Εἶναι ἡ τετάρτη ;

— Ὄχι εἶναι ὁ ἀνθρωπίσκος, τὸν ὁποῖον ζωγραφίζει πρὸ τοῦ κῳδωνοστασίου ὁ ζωγράφος διὰ νὰ δείξῃ τὸ ὕψος τοῦ τελευταίου.

— Εἶναι ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνύ.

IV

Ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνὺ ἦτο βραχὺς τὸ ἀνάστημα, εἶχεν ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ μέλανας, πώγωνα ὀξύν. Ἦτο πάντοτε ἐπιμελημένος τὴν περιβολὴν καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν βαπτισμένος εἰς τὰ μῦρα. Ὁσάκις περιεπάτει, δηλαδὴ ἔτρεχε,—διότι οὐδέποτε περιεπάτει—εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ὠσφραίνετό τις τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας ἢ τοῦ Λουβαίν. Ἐφόρει πάντοτε νέα χειρόκτια, ὑποκάμισον κεντητὸν καὶ περιεκλείετο ὅλος ἐντὸς χειμερινοῦ ἐπενδύτου, χρώματος φαιοῦ μὲ πλατὺ περιτραχήλιον μέχρις ἓξ δακτύλων καὶ στρογγύλον, τὸ ὁποῖον κατήρχετο μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Διεσκέδαζε καθ' ὁδὸν περιστρέφων τὸ κορδόνιον τοῦ μονοκλίου του, τὸ ὁποῖον αἴφνης εἰς τὸν κρότον τῆς τυχούσης ἁμάξης προσήρμοζεν εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, προσέχων μὴ στερηθῇ ἐξ ἀπροσεξίας τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ χαιρετίσῃ ἐδαφιαίως καὶ μεθ' ὑποκλίσεως ἀρκετὰ ἐκφραστικῆς καὶ πρωτοτύπου, τὰς τυχὸν διαβαινούσας ἐπισημότητας καὶ τότε οἱ παριστάμενοι διέκρινον ἐπὶ τῆς ἀποκαλυπτομένης κεφαλῆς του τμῆμά τι φαλακρὸν ἐν σχήματι πετάλου. Παρηκολούθει τὰς παραστάσεις τοῦ Ἰταλικοῦ Ἰδίως θεάτρου, ὅπου συναθροίζεται τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἤξευρε νὰ περιγράφῃ τὴν ἐπιοῦσαν ὅλας τὰς ἐνδυμασίας τῶν ἐν τοῖς θεωρείοις καλλονῶν καὶ τῆς αἰθούσης κάτω.

Πῶς εἶχε λάβει τὸν τίτλον Μαρκήσιος Μωρυγνὺ ἦτο αἴνιγμα. Τοῦ πατρός του τοὐλάχιστον, Μαρκησίου Παύλου Μωρυγνὺ, τὸ ὄνομα εἰς οὐδεμιᾶς δημαρχίας ὑπῆρχε τὰ βιβλία. Ἔλεγεν ὅτι κατῴκει εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα ὡραίας τινὸς οἰκίας ἐπὶ τῆς λεωφόρου Μαγέντα καὶ ἀληθῶς ἡ θυρωρὸς τῆς οἰκίας ταύτης ἐδέχετο δι' αὐτὸν ἐπισκεπτήρια, ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ ὅμως ἀμοιβῇ, διότι ὁ κύριος Μαρκήσιος οὐδέποτε εὑρίσκετο ἐκεῖ. Κατῴκει εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα παλαιᾶς τινος οἰκίας ἐπὶ στενῆς ὁδοῦ, ἥτις διασχίζει τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγ. Μαρτίνου, εἰς δύο πενιχρῶς διεσκευασμένα δωμάτια, ὅπου καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἐδέχετο τὰς ὀχληρὰς ἐπισκέψεις τῆς ξενοδόχου του, ἥτις ἐζήτει τὰ ἐνοίκια.

Ὁ κ. Μαρκήσιος ἦτο καθ' ἑκάστην σχεδὸν εἰς τὸ Ἰταλικὸν, ἐπεσκέπτετο συχνότατα τὸ Café Riche. Κατ' ἀντίθεσιν ὅμως πρὸς τὴν πολυτέλειαν ταύτην συνείθιζε νὰ προγευματίζῃ τὴν μεσημβρίαν ἐντὸς τοῦ δωματίου του μὲ ὀλίγον ζωμὸν, βραστὸν κρέας, ὀλίγον τυρὸν τοῦ Ροκφὼρ καὶ

ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ἐν Παρισίοις ἐξεδόθησαν ἐσχάτως ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν : «Les contes populaires en Italie» ὡραῖον βιβλίον τοῦ κ. Marc Monnier, περιέχον τὰ ὡραιότερα τῶν εὐφραντάστων Ἰταλῶν παραμύθια συνοδευόμενα ὑπὸ λίαν προσφυῶν κρίσεων καὶ παρατηρήσεων τοῦ Γάλλου συγγραφέως. Ὁ κ. Μονιὲ εἶναι εἷς ἐκ τῶν ἀνθηροτέρων συγχρόνων λογογράφων. Τὰ διηγήματά του θέλγουν ὡς μουσικὴ, καὶ οἱ μονόλογοί του σκώπτουν ὡς σάτυρα.

* * *

Ἐν μέσῳ τῶν κυνικῶν αὐτῶν καυσώνων, ὁδηγοῦντες πάντοτε τὴν αἰσθητικήν μας καὶ ὑπὸ κανόνων φυσιολογικῶν, ἀπεφασίσαμεν εἰς σειρὰν φύλλων τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ προσφέρωμεν σελίδας τινὰς τοῦ νέου βιβλίου τοῦ κ. Μονιὲ, ὡς γλυκὸ φράουλας μετὰ τὸν ὕπνον ἢ ὡς παγωτὸν μετὰ δεῖπνον συβαριτικόν.

* * *

Ὡς τὰ νερὰ τοῦ Βάλς ἢ τῆς Κυλλήνης τὰ στέλλουν εἰς τοὺς βουλομένους καὶ κατὰ φιάλας, οὕτω θὰ σᾶς λούσωμεν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἰταλῶν φαντασίας, κιρτῶντες μικρὰ ἐκ τοῦ νάματος αὐτῶν κύπελλα.

Πόσην δροσιὰν θὰ αἰσθανθῆτε καὶ πόσα ἐξ ἀρωματωδῶν ὡς παρειὰ ῥοδακίνου ἢ ἐκ λευκῶν ὡς γάλα χειλέων θὰ γεννηθῶσιν «εὐχαριστῶ» διὰ τὴν εὐτυχῆ ἡμῶν ἔμπνευσιν ! Παραλείπομεν ἐννοεῖτε, ἵνα μὴ κεντήσωμεν τὴν μετριοφροσύνην των, ὅλα τὰ κοινὰ ἢ ἄσχημα χείλη.

* * *

Δὲν ἐννοοῦμεν τὴν προαγγελίαν μας αὐτὴν—τῆς δημοσιεύσεως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχομένης φύλλου—νὰ σᾶς παρουσιάσωμεν ξηρὰν, χωρὶς νὰ τῆς ἀναδέσωμεν ὀλίγα ἄνθη εἰς τὴν κεφαλὴν, ὥστε νὰ παραστῇ μὲ μειδιῶσαν φυσιογνωμίαν.

Ὡς οἱ Τοῦρκοι ἔχουν τὰ δύο κωμικά των πρόσωπα, τὸν Καραγκιόζην καὶ τὸν Χαδζαηβάτην, οὕτω οἱ Σικελοὶ ἔχουν τὸν Δζιούφαν καὶ τὸν Φιρενζτάνον των. Ὅπον ὁ εἷς κάμνει τὸν βλάκα, ὁ ἄλλος τὸν τετραπέρατον, τύπος Ἀρλεκίνου ἢ Μασκαρίλλου.

Ὁ Φιραντζάνος ἀφοῦ ζῶν ἐπείραξε θεὸν καὶ ἀνθρώπους ἦλθε ἡ ὥρα του διὰ ν' ἀποθάνῃ. Ὁ πνευματικὸς ἐζήτησε εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ μετάνοιαν.

— Ἔλα, μετανόησε, τοῦ λέγει, ἐξομολογήσου, συλλογίσου ποσάκις ἥμαρτες εἰς τὸν Θεόν.

— Ἀληθινὰ, τοῦ λέγει ὁ Φιρεντζάνος ψυχορράγων· ἀλλὰ κι' αὐτὸ ποῦ μοῦ κάμνει ὁ θεὸς αὐτὴν τὴν στιγμὴν, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ μου.

* * *

Νὰ ἰδῆτε τί φιάνουν τοῦ ἁγίου Πέτρου οἱ εὔθυμοι Σικελοὶ, οἵτινες δὲν εἶναι ἄθεοι, δὲν εἶναι κακοὶ, ἀλλὰ δὲν μποροῦνε νὰ μὴν πειράζουν ὀλίγον καὶ τὸν ἅγιον Πέτρον.

Ἕνα βράδυ ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς ἀποστόλους του νυκτώθηκε εἰς μίαν ἐξοχὴν, καὶ ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται.

— Ἔ ! Πέτρε, τί λὲς νὰ κάμουμ' ἀπόψε.

— Μὴ φοβᾶσαι, βλέπω ἐκεῖ κάτου μιὰ καλύβα· ξεύρω μιὰ μάνδρα, ἐλᾶτε μαζύ μου καὶ θὰ οἰκονομηθοῦμε.

Μπῆκαν ἕνας ἕνας μέσα καὶ διὰ τὴν χάριν τῆς Παναγίας ἐζήτησαν φιλοξενίαν.

— Εἴμεθα φτωχοὶ προσκυνηταὶ, λέγει ὁ Χριστὸς, πεθαίνουμ' ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Ὁ ἅγιος Πέτρος ἤρχισε νὰ γλύφῃ τὰ δάκτυλά του, ἅμα εἶδε τὸν βοσκὸ μὲ τὴν βοσκοπούλά του νὰ ζυμόνουν μιὰ ἀφράτη γαλατόπηττα, ποῦ σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἤτανε ψημένη.

Ἀλλ' ἂν κρατοῦσε ὅπλο σ' τὸ χέρι θὰ σκοτώνουνταν, σὰν ἄκουσε νὰ τοὺς ποῦνε :

— Ἄϊντε, πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε. Ἀφοῦ νυκτωθήκατε, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ σᾶς φάνε τὰ σκυλιά.

Ἕνας ἕνας, μὲ τὸ παράπονο σ' τὰ χείλη καὶ τὸ μυρολόγι σ' τὴν κοιλιὰ πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε εἰς τὴν καλύβην.

Τὴν νύκτα πατοῦνε τὴν μάνδρα κλέφται καὶ ξεγυμνόνουν ὅλον τὸ ἔχειν τοῦ βοσκοῦ. Πήγανε νὰ μποῦνε καὶ σ'τὴ καλύβα.

— Τίς εἶ ; ῥωτοῦν οἱ κλέφται.

— Εἴμεθα, ἀποκρίνεται ὁ ἅγιος Πέτρος, δεκατρεῖς φτωχοὶ προσκυνηταί, ποῦ κοιμηθήκαμε χθὲς τὸ βράδυ νηστικοί, ἀπ' τὴν πεῖνα εἴμαστε γιὰ τὸ διάβολο.

— Σὰν εἶναι ἔτσι, τοὺς λένε οἱ κλέφται, νὰ ἰδῶ εὕραμε μιὰ γαλατόπηττα, καθῆστε καὶ φάτε την, γιατί ἐμεῖς θὰ σύρουμε τὸν δρόμο μας.

Δεύτερο λόγο δὲν ἤθελαν, καθήσανε γύρω γύρω σ' τὴν πήττα καὶ τὴν ξεκοκκάλιασαν ὡς ποῦ νὰ πῇς : νά !

Ἀφοῦ γεμίσανε τὴν παραδαρμένη τους, ὁ ἅγιος Πέτρος χαδεύων ὡς δεσπότης προγάστωρ τὴν ἰδικήν του, λέγει :

— Νάχουνε τὴν εὐχή μου οἱ κλέφται, ἐλεοῦνε τοὺς πεινῶντας καλλίτερα ἀπὸ τοὺς πλουσίους.

— Νάχουνε τὴν εὐχή μας οἱ κλέφται, ἐπανελάμβαναν οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι.

— Νάχουνε τὴν εὐχή μου, λέγει ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Χριστὸς, ἐπισφραγίζων τὴν εὐλογίαν τῶν κλεπτῶν.

Καὶ ἐνῷ ἔφευγον ἀπὸ τὴν μάνδραν ἔλεγε ὁ Πέτρος τοῦ Χριστοῦ κρυφὰ εἰς τὸ αὐτί :

— Καλλίτερα νἄναι κάνεις κλέφτης, παρὰ ἀπόστολος.

* * *

Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῶν ἄλλων ὅσα θὰ διαβάσητε εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα. Οὔτε ὡς *κοκορέτσι* νὰ μὴν τὰ ἐκλάβητε· πίσου ἔρχεται ὁ ὀπτὸς ἀμνὸς, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὡς ἀπὸ ζιαφέτι Ῥάλλη, θὰ φᾶτε ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται καὶ αἱ ἀναγνώστριαι.

ἡμίσειαν φιάλην οἴνου κοινοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξυνοῦ, ἐξ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον προσφέρουσιν αἱ ξενοδόχοι εἰς τοὺς μὴ καλοπληρώνοντας πελάτας των, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ξενοδόχος του τὸν ἐπίστωνε καθ' ἑκάστην μὲ ἓν φράγκον καὶ εἴκοσι λεπτὰ, ἢ διὰ ν' ἀκολουθήσω τὸ λογιστικόν τας σύστημα μὲ εἴκοσι τέσσαρα σολδία ἢ ὀβολούς.

— Θά μοι ἐπιτρέψητε κυρίαι νὰ παίξω δι' ὑμᾶς ; Ἄ ! ἰδοὺ καὶ οἱ λειποτάκται, τοὺς ὁποίους ἐζητοῦμεν — εἶπεν ὁ Μαρκήσιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰς τρεῖς κυρίας — ἰδέτε πῶς εἶνε προσηλωμένοι εἰς τὸ παιγνίδιον !

Ὁ Μαρκήσιος ὑποκλίνας εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαικτείου, ἐνῷ αἱ κυρίαι ἀπεχαιρετίζον αὐτὸν γελῶσαι καὶ τῷ ἐφώναζον :

— Καλὴν τύχην, κ. Μαρκήσιε, καλὴν τύχην.

— Μαρκήσιε καλῶς ἤλθετε — ἐφώνησεν ὅλη ἡ ὁμήγυρις τῶν χαρτοπαικτῶν — πάντοτε ἡ ψυχὴ τῆς συντροφιᾶς καὶ φρέσκος φρέσκος ὡσὰν νὰ ἐξήλθετε ἀπὸ τὸ αὐγό.

Ὁ Μαρκήσιος ἐκάλυψε μ' ἓν λουδοβίκειον τὸ πρόσωπον τῆς Ντάμα σπαθί.

Ἐκέρδησεν !

— Ἄ ! ἡ εὐχὴ τῶν Κυριῶν εἶπον ὅλοι.

Ὁ Μαρκήσιος ἐδιπλασίασε καὶ πάλιν ἐκέρδισεν. Ἀλλὰ ἄνθρωπος φρόνιμος, ἀπεσύρθη εἰς τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ παιγνιδίου καὶ στραφεὶς πρὸς ἕνα τῶν γειτόνων του·

— Κύριε Κόμη, δὲν ἔχω λόγους νὰ σας ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὸ δῶρον, δι' οὗ εὐηρεστήθητε νὰ με τιμήσητε. Ἦσαν τόσον ὡραῖα τὰ σιγάρα ἐκεῖνα ! Δὲν ὑπάρχει τις εἰς Παρισίους καπνίζων παρόμοια.

— Ἔχω μίαν ἐξαίρεσιν. Χθὲς περὶ τὴν δωδεκάτην τῆς νυκτὸς συνήντησα κύριόν τινα εἰς ἓν στενὸν παρὰ τὴν ὁδὸν Ἁγ. Μαρτίνου, ὅστις ἐβάδιζε μὲ βῆμα ταχὺ, τοῦ ὁποίου τὸ σιγάρον ἄφινε παρομοίαν εὐωδίαν . . .

Ὁ Μαρκήσιος ὡς ἠλεκτριζόμενος, κεντηθεὶς ἀνετινάχθη. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ προσποιούμενος ἀφέλειαν· — Δὲν ἤμην βεβαίως ἐγώ . . .

— Μήπως εἶπον ἐγὼ τοῦτο, Μαρκήσιε ;

Ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνὺ ἐφρόντισε ν' ἀλλάξῃ θέμα συνδιαλέξεως, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖνος.

— Μήπως εἶσθε χθὲς εἰς τὴν Opéra; Ἡ κυρία Καρβαλὼ ἔπαιζεν εἰς τὸν Φάουστ ; Ἤμην ἀδιάθετος καὶ ἔμεινα μέσα.

Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν, διότι κίνησις ζωηρὰ εἰς τὴν αἴθουσαν εἶχεν ἀναστατώσει πάντας. Εἰσήρχετο ὁ βαρῶνος Ταρβὼ μετὰ τῆς θυγατρός του Βέρθας. Ὁ Ἀμεδαῖος καὶ ἡ Κόμησσα ἔσπευσαν εἰς προϋπάντησίν των.

— Ἡ συνεδρίασις εἶναι βλέπω πλήρης— εἶπεν ὁ βαρῶνος χαιρετίζων δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Δηλαδὴ ἀπὸ τοῦδε — προσέθηκε μειδιῶσα ἡ Κόμησσα Λανέσκη — διότι τὴν συμπληροῦτε ὑμεῖς βαρῶνε μετὰ τῆς θυγατρός σας.

— Εἴμεθα τῳόντι οἱ ὑστεροῦντες καὶ σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην.

Ὁ Ἀμεδαῖος ὠδήγησε τὸν βαρῶνον εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον ὅπου ἐκάθηντο καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν οἰκειοτέρων.

— Ἄ ! τέκνον μου πόσας ἀναμνήσεις μοι φέρει τὸ δωμάτιον τοῦτο. Ποσάκις δὲν ἐκαθήμεθα ἐδῶ μὲ τὸν μακαρίτην θεῖόν σας. Εἴμεθα ὡς ἀδελφοί. Σεῖς δὲν τὸν ἐγνωρίσατε ὅσον ἐγώ.

— Εἶναι ἀληθὲς — ὑπέλαβεν ὁ Κόμης τοῦ Σαὶν-Μώρ.— Διῆλθον ὅλην μου τὴν νεότητα μακρὰν εἰς τὴν Καλκοῦτταν. Ὅταν ἔμαθον τὴν ἀσθένειαν τοῦ θείου μου ἔσπευσα νὰ λάβω τὴν εὐλογίαν του πρὶν ἢ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐπεχείρησα τὸ μακρὸν αὐτο-ταξείδιον διαπλέων τὸν Ὠκεανόν. Ἀλλὰ φεῦ ! ἦλθον πολὺ ἀργά. Μὲ ἠγάπα τόσον ὁ πτωχός μου θεῖος.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ σας ἐπαναφέρω λυπηρὰς ἀναμνήσεις . . εἶπεν ὁ βαρῶνος, ὅστις συγκεκινημένος ἤκουεν ἀπὸ τῆς ἕδρας του τὸν Κόμητα.

— Δυστυχῶς εἶναι τόσον πρόσφατα ! Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ λησμονήσω τὰς ἀρετάς του ! Εὑρέθην μόνος, ὀρφανὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τοῦ ἕκτου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ὁ γέρων Κόμης ὑπῆρξε δι' ἐμὲ καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ καὶ ἀδελφὸς καὶ τὰ πάντα. Ἤμην εὐτυχὴς πλησίον του, ὅταν ὑπὸ ναυτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ παρασυρόμενος καὶ σπεύδων ν' ἀποκτήσω δόξαν, ἐγκατέλιπον τὸν οἶκον τοῦ Ἀβραὰμ καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἰταλίας, ὅπου δὲν κατώρθωσα κἂν νὰ λάβω ἕνα βαθμὸν ἀνώτερον. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ αἰσχυνόμενος νὰ ἐπανέλθω ἄνευ τινὸς βαθμοῦ κατῆλθον εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἐζήτησα ν' ἀποκτήσω τοὐλάχιστον ἰδίαν περιουσίαν· ἀλλὰ ἡ τύχη δὲν με ἠύνοστεν. Ἠσχυνόμην νὰ γράψω εἰς τὸν θεῖόν μου, ἠσχυνόμην καὶ νὰ ἐπανέλθω ἄπρακτος.

— Ἀλλ' ὁ λογαριασμὸς τῶν δυστυχιῶν σας πιστεύω, ὅτι ἐκλείσθη — διέκοψεν αὐτὸν ὁ βαρῶνος.

Ἡ Κόμησσα ἀφ' ἑτέρου περιεποιεῖτο τὴν Βέρθαν, ἥτις ὅμως, μᾶλλον ὅτι χαριέστατα ἐνδεδυμένη, αἰδήμων καὶ ζωηρὰ συγχρόνως, προκαλοῦσα τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀντιζηλίαν—εἰρήσθω ἐν παρόδῳ—τῆς Κομήσσης, ἐφαίνετο ἀποδυσπετοῦσα καὶ μᾶλλον σκεπτική, δειλὴ, τεθλιμμένη.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος,

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ὦ σεῖς κονιόστεπτοι τῶν Ἀθηνῶν πολῖται, σεῖς οἱ νομίζοντες ὅτι ζῆτε ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἑλλάδος, ἀρκεῖ νὰ τρώγετε κονιορτὸν καὶ νὰ πίνετε λάσπην, ἐξοδεύσατε μίαν δραχμὴν ἵνα καταβῆτε εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν ἀληθῆ πωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Ὁ δήμαρχος τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς κ. Παρασκευαΐδης δύναται ἀντὶ δραχμῆς νέας νὰ σᾶς γράψῃ δημότας του. Ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε καλοκαίρι, ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε δροσιά.

—

Ἀλλὰ διαταγὴ τῆς ἀστυνομίας του αὐστηρὰ δὲν δέχεται σκονισμένους πολίτας οὔτε ζεστὰς πολίτιδας, πρέπει πρῶτον νὰ λουσθῆτε ὅλοι, νὰ πινάξετε τὰ ὑποδήματά σας εἰς τοῦ κ. Πρεβεδούρου τὸ καθαρτήριον ὕδωρ, καὶ δροσεροὶ δροσεροὶ τότε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν καλοκαιρινὴν πόλιν· ἡ ἄνοιξις εἶνε ἀειθαλής.

Δὲν τὸ πιστεύετε ;

Μετὰ τὴν 9 ὥραν, ὅτε τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν δροσερῶν πολιτῶν ἀναπαύεται παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀφίνον τοὺς πνεύμονάς του εἰς τὰς θωπείας τοῦ παιγνιώδους μπάτη, θ' ἀκουσητε τὸ ἀθάνατον τοῦ Φαλήρου ἀηδόνι μὲ τὴν γλυκείαν του φωνήν.

Τί παράδεισος !

Νὰ ἦσαι δροσερὸς, νὰ ὁμιλῇς δροσερὰ, καὶ νὰ ἀκουσῇς ἀηδόνι εἰς τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου.

Καὶ νὰ βλέπῃς ἀφροδίτας μὲ χιλιαδυὸ εἴδη ματιῶν καὶ χιλιατρία εἴδη μαλλιῶν.

Μὰ εἶνε παράδεισος αὐτὸ τὸ Φάληρον.

—

Καὶ ποῦ νὰ γνωρίζετε τὸ μυστηριωδέστερον μυστήριον τοῦ δημάρχου τούτου τοῦ Φαλήρου, τοῦ κ. Παρασκευαΐδου, ὅστις εἶνε ὁ ἡμίθεος οἰκιστὴς τῆς ἀποικίας ταύτης. Τὸ μυ-

στήριον τοῦτο μόνον ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ. Εἶνε τὸ ἑξῆς:

Ὁ πανουργότατος αὐτὸς συνωμολόγησεν αἰωνίαν σύμβασιν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις τακτικῶς κατὰ μῆνα ἐπὶ ὡρισμένας νύκτας τοῦ παράγει ἕνα τέτοιο φῶς διὰ τοῦ σεληναίου φωταερίου, ὥστε αἱ νύκτες ἐμπαίζουσι τὰς ἡμέρας καὶ δὲν σοῦ κάμνει καρδιὰ νὰ φύγῃς.

Καὶ εἶνε μόνον αὐτὸ νομίζετε; Ἄλλην σύμβασιν συνωμολόγησεν ὁ εὐφυέστατος δήμαρχος μετὰ τοῦ τριαινοφόρου Ποσειδῶνος, ὅστις εἰς ἐκτάκτους νύκτας ἀφίνει ἕνα τέτοιον μπάτην, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ σηκώσῃ εἰς τὸν ἀέρα ὡς ἀερόστατον ὅλην τὴν φαληρικὴν ταύτην πόλιν καὶ πάλιν νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὸν τόπον της σιγὰ σιγά.

—

Ὤ!

Si mes vers avaient des ailes
Des ailes comme l' esprit,

ἤθελα ἀπαθανατίσῃ τὸ Φάληρόν μου διὰ τοῦ ὑψηλοτέρου ὕμνου τῆς ὑψηλοτέρας λυρικῆς ποιήσεως.

Ὁ ἔρως, ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁμοίους σου, ὦ, πάντα τὰ συμπαθέστερα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας αἰσθήματα, ὅλα ἐκεῖ γεννῶνται.

Ἀλλ' ἐνίοτε, ὅταν αἱ Ἀθῆναι ἐκδιώκουσι κατὰ χιλιάδας τὰ πλήθη των εἰς Φάληρον, γεννᾶται καὶ τὸ αἴσθημα τῆς **πείνας** εἰς τόσον ἀπάνθρωπον βαθμὸν, ὅπου—μὰ τὴν ἀλήθεια — ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φάγῃ καὶ τὸν πλέον ἄνθρωπον τοῦ Φαλήρου.

Ἀλλ' ἀδιάφορον καὶ τοῦτο εἶνε τόσον ὑψηλὸν ἐν τῇ ἀπανθρωπίᾳ του, ὥστε δύναται νὰ καταστῇ ἔμπνευσις.

—

Ὅταν λοιπὸν ἐν Φαλήρῳ ἐκτελῶνται συγχρόνως ὅλαι αἱ συμβάσεις τοῦ κ. Παρασκευαΐδου, ὅταν ἡ σελήνη λάμπει δι' ἐξαισίας μαρμαρυγῆς, ὅταν ὁ *μπάτης* φυσᾷ μὲ τὸν μουσικώτατον λάρυγγά του, καὶ ὅταν ἡ δρόσος ἔχει μεταδώσει πλέον τὴν εὐθυμίαν εἰς ὅλον σου τὸ σῶμα, τότε κάθησε πλησίον τῆς ἀκτῆς, τότε μὴ ζητήσῃς μουσικήν.

La musique est dans tout tôte, κατὰ τὴν γλυκυτάτην ἔκφρασιν τοῦ Victor Hugo.

Un hymne sort du monde — *τοῦ Φαλήρου*, προσθέτει ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ὅστις ἂς τὸ ὁμολογήσωμεν ἐκ τῆς ἀφθόνου δροσιᾶς ἠσθένησεν, ἀλλὰ τόσον δροσερῶς, ὥστε ὅταν τὸν εἴδομεν προχθὲς μᾶς ἐφάνη ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξετρύπονεν ἀπὸ τὸ κῦμα τὴν γαλκίνιον μορφήν του.

—

Προσοχὴ ὅμως μὴ συναντήσητε τὸ *ἀγαλματάκι*. Προσοχή! Ἡ φαιδρότης του ἡ παιδική, ἡ ἀδρότης του ἡ ἐπίχαρις, τὸ Πραξιτέλειον μειδίαμά του θὰ σᾶς ζαλίσῃ τόσον, ὥστε θὰ εὑρεθῆτε ἀμέσως ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκονισμένων Ἀθηνῶν ἔνθα τὴν νύκτα τώρα παλαίει ἡ νωχελία καὶ ἡ φλόγα.

Ὦ τὸ ἀγαλματάκι ἐφόρει προχθὲς ῥόδινα καὶ ἦταν ὅλο σὰν μαρμαρένιο τριαντάφυλλο. Καὶ ἐνθυμήθην ἀμέσως τοὺς ὡραίους ἐκείνους στίχους:

Voyant la nuit si pure, et vous voyant si belle
j'ai dit aux astres d'or «Versez le ciel sur elle!»
Et j'ai dit à vos yeux :Versez l'amour sur nous!»

Δηλαδή:

Κυττάζοντας τὴ νύχτ' αὐτὴ ἀγνὴ 'σὰν τὴ ζωή μας
Καὶ σένα τόσο ὠμορφη κυττάζοντας ἀκόμα
Ἔλεγα 'ς τἄστρα τὰ χρυσᾶ: «Σ' ἐκείνη χύσατέ τον,
Τὸν γαλανό σας οὐρανὸ» καὶ 'ς τὰ γλυκά σου 'μάτια
«Τὸν ἔρωτά σας, ἔλεγα, 'ς ἐμένα χύσατέ τον.»
Ἰδοὺ περνᾷ τὸ ἀγαλματάκι:

—

Εἰδωλολάτρης θὰ γενῶ
Νὰ σκύφτω νὰ σὲ προσκυνῶ,
Θυμίαμα νὰ καίω
Κι' ὁλονυχτὶς νὰ κλαίω·
Ἀγαλματάκι μου μικρὸ,
Ποῦ τόλπιζα 'γὼ νὰ σ' εὕρω!

—

Κι' ἂν κατορθώσω μιὰ φορὰ
Νὰ μοῦ μιλήσῃς—τί χαρὰ!—
Σ' τὰ πόδια σου θὰ κάψω
Καρδιὰ, χωρὶς νὰ κλάψω.
Ἀγαλματάκι μου μικρὸ,
Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ξαναυρῶ!

—

— Μᾶς λέγεις, κύριε, νὰ προσέχωμεν ἀπὸ τὸ μαγικόν σου ἀγαλματάκι, ἐνῷ σὺ δὲν προσέχεις διόλου.

— Μὰ δὲν τὸ καταλάβατε λοιπὸν γιατί σᾶς τὸ εἶπα; Σᾶς τὸ εἶπα γιατὶ ζηλεύω.

—

Ὦ! Ὦ! Ὁ σιδηρόδρομος τοῦ τυπογραφείου. Ἤθελα νὰ ἐξακολουθήσω, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι ὁ τελευταῖος δρόμος καὶ μόλις προφθάνω νὰ ἔμβω εἰς ἕνα βαγόνι τρίτης θέσεως τοῦ **Μὴ χάνεσαι.**

Ἄλλως τὸ Φάληρον περιγράφεται, ὅταν ἦνε γεμάτο κόσμο. Ἅμα ὅμως φύγῃ ὁ κόσμος, τὸ Φάληρον εἶνε ἀνυπόφορον, μὲ ζέστη, μὲ σκόνην, θολόνει ἀκόμα καὶ τὸ νερό.

Τί μυστήριον!

Σφίγξ.

BARCAROLA.

—

Φεύγω... Μή μ' ἀφήσῃς μοναχὸς νὰ φύγω,
Ἔλα 'ς τὴν πιστή μου γύρε ἀγκαλιά...
Φύσηξε μαίστρος· τὰ πανιὰ ἀνοίγω,
Τὸ τιμόνι στρίβω. Δός μου δυὸ φιλιά...
Κύττα καὶ τὸ κῦμα πῶς φιλεῖ τὴν πλώρη,
Ἄκουσε μαζῆ της πῶς κρυφομιλεῖ:
«— Φέρνω ἕνα ναύτη, φέρνω μία κόρη!»
«— Ὥρα τους καλή! Ὥρα τους καλή!»

Ἔλα... Μὴ φοβᾶσαι! Ἂν φουρτοῦνα πιάσῃ
Μέσ' 'ς τὴν ἀγκαλιά μου σὲ σφιχτοκρατῶ,
Κι' ἂν τυχὸν ἡ βάρκα μέσ' 'ς τοὺς βράχους σπάσῃ
Σὰν δελφίνι τρέχω, 'σὰν πουλὶ πετῶ...
Ἀχ! γονατισμένος δὲς 'ς τὸ ἀκρογιάλι
Ὁ φτωχὸς ὁ ναύτης σὲ παρακαλεῖ.
Ἔλα, τὸ φεγγάρι 'ς τὸ βουνὸ προβάλλει,
Ὥρα μας καλή! Ὥρα μας καλή!

Εἶπα... 'ς τὰ χαμένα· οὔτε μὲ λυπᾶται
Ἡ βασίλισσά μου οὔτε μὲ πονεῖ.
Μοναχὰ — ἀκοῦστε ὅσοι ἀγαπᾶτε —
Σκύφτει καὶ μοῦ λέει μὲ γλυκειὰ φωνή:
«— Πήγαινε 'ς τὰ ξένα τύχη νὰ ζητήσῃς,
Σὰν παιδὶ μὴν κάνῃς... Σ' ἀγαπῶ πολύ.
Ὅμως, ὅμως πρέπει πρῶτα νὰ πλουτήσῃς.
Ὥρα σου καλή! Ὥρα σου καλή!»

Μοναχὸς 'ς τὰ ξένα πόρα ἀρμενίζω.
Κἄποτε κοιμοῦμαι γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ
Μέσα 'ς τὠνειρό μου... κἄποτε δακρύζω...
Κἄποτε γιὰ 'κείνη πάλι τραγουδῶ.
Κύματα τριγύρω 'σὰν θεριὰ βογκοῦνε...
Ἔρημος νὰ ζήσω τί μὲ ὠφελεῖ;
Τὸ σταυρό μου κάνω... Σὰν δὲν μ' ἀγαποῦνε
Ὥρα μου καλή! Ὥρα μου καλή!

Ἐν Φαλήρῳ.

Ἀράχνη.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

—

Ὁ κ. Ρ** Συριανὸς ξεύρει ὀλίγα γαλλικά, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ ὅσον τὸ δυνατὸν συνεχέστερον νὰ ἐπιδεικνύῃ.

Τῆς ἄλλαις ἑκάθητο εἰς τὴν πλατεῖαν, ἔνθα Γάλλος ναύτης τὸν πλησιάζει παρακαλῶν νὰ τοῦ εἴπῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γαλλικοῦ προξενείου.

Ὁ Ρ** προθυμότατος ἀρχίζει νὰ περιγράφῃ τὸ δρομολόγιον, ὅταν τὰ μπέρδεψε, καὶ διὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ εἰς παρακείμενον φίλον τὸ μπέρδεμα τοῦ λέγει, γλίγορα γλίγορα, συμπεριλαμβάνων λίαν γενναίως καὶ τὸν φίλον:

— Adressez-vous à la police; nous sommes des idiots.

—

Ἔλεγέ τις περὶ τοῦ πρώην προέδρου τοῦ Συλλόγου Παρασσοῦ:

— Ὡς ἄτομον εἶναι ὀρυκτολόγος, ὡς πρόεδρος ἦτον ὀρυκτὸν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως.

—

Ὁ κ. Τ** ἀγαπῶν ἐμμανῶς τὴν δεσποινίδα Λευκὴν, διηγεῖτο τὰ κατὰ τὸν ἔρωτα αὐτὸν εἰς φίλον του, ὅστις ἀφοῦ τὸν ἀκούει, τὸν ἐρωτᾷ ἐν τέλει:

— Ἀλλὰ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ *Λευκή*, ἥτις σὲ κατέστησε *μαῦρόν* της;

—

Ξηροχωρίτης ξεπέφτει εἰς τοῦ Ἀκριβοπούλου μετὰ φοιτητοῦ συμπολίτου του, ὅστις διατάσσει παγωτά.

Τὰ παγωτὰ ἀργοῦν· ὁ φοιτητὴς ἀνυπομονεῖ· καὶ ὁ χωρικός:

— Ἂ δὲ θὰ τἄβγαλε ἀκόμη ἀπ' τὸ φοῦρνο καὶ γιὰ τοῦτο ἀργοῦνε.

—

Τί τυχηραὶ αἱ καραμέλαι μας;

Τὸ καλαμποῦρι τοῦ *ὀπίου* ἐπέτυχεν. Ἡ νεᾶνις ἡ πάσχουσα ἀγρυπνίας καὶ ἐν στιγμαῖς ἀνυπνομονησίας ζητοῦσα *ὄπιον*, ὅπερ ὁ ἀδελφός της παρεξήγει εἰς *ὄποιον*, εὗρε τοιοῦτον, μεθ' οὗ καὶ ἐμνηστεύθη, χρησιμεύσαντος ἐννοεῖται καὶ ὡς ὑπνωτικοῦ.

Συγχαίρομεν καὶ τὴν καραμέλαν μας καὶ τὴν ὡς καραμέλαν δεσποινίδα.

—

Ὁ Λ** ὑπεδείκνυεν εἰς τὸν Β** γυμνάσιόν τι ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον.

Ὁ Β** ἐρωτᾷ:

— Καὶ εἰς τί θὰ μὲ ὠφελήσῃ τὸ γυμνάσιον αὐτό;

— Γιὰ κάν' το πέντε, ἕξη μέραις, νὰ δῇς μπορῇς νὰ περπατήσῃς!

—

Ἐν Φαλήρῳ ἐνίοτε εἰς τὸ *Θέατρον* ξεπέφτουν μερικοὶ τύποι ἀξιοσπούδαστοι.

Κατὰ τὴν τελευταίαν παράστασιν τῆς *Φαθὰρ* εἰς τοιοῦτος ἀφοῦ ἀπηύθυνεν εἰς καθημένους θεατὰς ἔμπροσθέν του, ὄπισθέν του καὶ πλαγιόθεν συχνὰς πυκνὰς ἐρωτήσεις, δεικνύων τοὺς διαφόρους ἠθοποιούς:

— Αὐτὸς ποιὸς εἶναι;

— Αὐτὴ πιὰ εἶναι;

— Δὲ μοῦ λὲς τί παριστάνουν;

Ἐρωτήσεις εἰς ἃς παρ' οὐδενὸς ἔλαβεν ἀπάντησιν, ἤρχισεν ἐπὶ τέλους νὰ μονολογῇ:

— Ἄ! ἡ Ἰταλικὴ μουσικὴ!.. ἄλλο πρᾶγμα.

— Μὰ.... τοῦ λέγει ὁ παρακαθήμενός του, *Τροβατόρε* παίζουνε.

— Ἔτσι; Τί νὰ σοῦ 'πῶ, δὲν τὸ παίζουνε καλά.

— Ἔ, μὰ χάνει λίγο σ' τὴν μετάφρασιν.

Ὁ παρακαθήμενος αὐτὸς ὡραῖα ἐξεδικήθη τὴν ὀχληρὰν λίμαν.

—

Πλησιάζει μεσονύκτιον.

Ἡ ὑπναροῦ δεσποινὶς Ξ** εἶναι ἐξηπλωμένη ἀπὸ δύο ἤδη ὡρῶν ἐπὶ τοῦ διβανίου της, ὡς ἡ Χανιφὲ εἰς τὴν *Κυρᾶ Φροσύνην*, πλανωμένη ὡς Οὐρὶ εἰς τὰ Ὄνειρα τῶν Χιλίων καὶ Μιᾶς νυκτός.

Μεσονύκτιον σημαίνει.

Ἡ ὑπναροῦ:

— Ὦ! σώνει πιὰ ἡ τεμπελιὰ, ἂς πάμε νὰ κυμηθοῦμε.

—

Ἐκ τῶν χειρῶν Παρασκευαΐδου τοῦ δικαστικοῦ πίπτει ἡ ῥάβδος.

Ὁ De Cock σκύπτει προθύμως καὶ τοῦ τὴν δίδει.

Εἰς τὰ κομπλιμέντα τοῦ Παρασκευαΐδου, ὁ De Cock μετὰ τῆς συνήθους *μπέτικης* νωχελείας του:

— Ἔ! ποῦ νὰ καταδῆτε σεῖς νὰ τὴν πάρετε!

—

Ὁ Ἕλλην Πονσαμπὲ Κλάδος κάμνει τὰ γλυκὰ μάτια μιᾶς κοκέττας:

— Νὰ μοῦ χαθῇς, δὲν κυττᾷς ποῦ δὲν ἔχεις δόντια;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω; Δόντια; Προχθὲς ἀκόμη μοῦ βγάλανε τρία.

—

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ὅσα τραγούδια θὰ σᾶς 'πῶ
Εἶνε παληά, συνειθισμένα.
Ἀπ' τῆς ἀγάπης τὸ σκοπὸ
Δὲν ξέρω ἄλλο σκοπὸ κανένα.

Ἀλλὰ καὶ τάνθη ποῦ θωροῦμε
Νὰ φέρνῃ ὁ Μάϊς ζηλεμένα
Κάθε χρονιὰ ποῦ τὸν δεχτοῦμε
Εἶνε παληά, συνειθισμένα.

Μὰ σὰν τὰ ἰδῇ, σὰν τὰ μυρίσῃ,
Ποιὸς εἶν' ποῦ δὲ θὰ τ' ἀγαπήσῃ;
Καινούρια ποιὸς δὲ θὰ τὰ εἰπῇ;

Ἄχ! τὴν αὐτὴ ἀς εἶχαν τύχη
Κι' οἱ στίχοι μου, ἀγάπης στίχοι,
Κιθάρας νιᾶς παληοὶ σκοποί..

I

Τοῦ κάκου! ὅσω κι' ἂν μ' ἔχῃς χαϊδεμένο,
Τὸ ξέρεις, ἔτσι θᾶμαι, δὲ 'μπορῶ,
Μή με μαλώσῃς, πάντα δακρυσμένο
Ποῦ μ' ἀγναντεύεις, πάντα θλιβερό.
Σιμά σου ὅταν βρεθῶ, δὲ σὲ χορταίνω,
Μακράν σου, διψασμένος λαχταρῶ.

Ἄχ! νὰ σὲ ἴδω μιὰ 'μέρα στολισμένη
Μὲ κάτασπρη νυφούλας φορεσιά,
Μὲ λεμονιᾶς ἀνθοὺς στεφανωμένη
Νὰ 'μπῇς μαζῆ μου μεσ' τὴν ἐκκλησιά,
Καὶ ἡ οὐράνια φλόγα μας νὰ γένῃ
Ἀπ' τὸ Θεὸ οὐράνια δροσιά...

Τότε νὰ ἴδῃς τί γέλοια ποῦ θὰ κάνω!
Κάθε στιγμὴ τρελλὸς θὰ φλυαρῶ,
Καὶ πλούσιος μὲ τέτοιο θησαυρὸ,
Χίλια λογιῶν τραγούδια θὲ νὰ φιάνω.
Ἄλλοι ἀς ζητοῦν παράδεισο ἐκεῖ 'πάνω·
Ἐγὼ θέλω 'ς τὴ γῆ νὰ τὸν χαρῶ.

II

Φτάνουνε δύο σου λογάκια,
Ἕνα σου νεῦμα τρυφερὸ,
Γιὰ νὰ σοῦ γράψω τραγουδάκια
Ἕνα σωρό.

Φτάνει ἕνα γέλοιο ἐκεῖ πέρα
Ἀπ' τὰ χείλη σου τὰ ροδαρὰ,
Τρελλὸς νὰ τρέχω ὅλη 'μέρα
ἀπὸ χαρά.

Φτάνει ἕνα δάκρυ 'ς τὴ ματιά σου
Μ' ἕνα κρυφό σου στεναγμὸ,
Γιὰ νὰ σβυστῶ 'ς τὰ γόνατά σου
ἀπ' τὸν κλαυμό.

Φτάνει... μὰ φεύγεις, ἀπ' τὸ φῶς σου
Παντοτεινὰ θὰ χωρισθῶ...
Ψυχή μου, φτάνει ὁ χωρισμός σου
γιὰ νὰ χαθῶ.

Κωcητῆς.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

ἐξέτεινε τοὺς παχουλοὺς βραχίονάς της

Η ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΜΠΙΡΑΡΙΑ ΚΩΣΤΗ.

Ἀπὸ εὐρώστου χωρικῆς, κιρνώσης μὲ ἀνεσκουμπωμένας χειρίδας τὸν ὡς τὰ στήθη της ἀφρόλευκον ζύθον, ἔγινε λεπτὴ, κοκέτα, ἀριστοκράτις,

Η ΜΠΙΡΑΡΙΑ ΚΩΣΤΗ,

ἀνεγείρασα λαμπρὸν μέγαρον, δυνάμενον νὰ ὑποδεχθῇ ὅλον τὸν ὑψηλὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν,

ΛΑΜΠΡΟΝ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ἐν Ὁδῷ Σταδίου, κάτωθεν τῆς οἰκίας Παναγιωταρᾶ καὶ ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Μαύρου.

ΘΕΣΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ. — ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΥΡΕΙΑ, ΠΑΝΤΟΤ' ΕΥΑΕΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΑ.—ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΤΕΡΠΟΥΣΑ.—ΖΥΘΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ.—ΕΔΩΔΙΜΑ ΦΡΕΣΚΑ—ΦΡΕΣΚΑ.

Ὁ **Ζύθος** εἶναι πάντοτε **παγωμένος.**

Ἡ **Λεμονάδα** πάντοτε **φραπέ.**

Ὅλοι οἱ **μεζέδες** πρόσφατοι καὶ καλλίστης **ποιότητος.**

ΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΣ

ΚΑΙ ΔΙΑΧΥΣΕΙΣ.

δὲν εὑρίσκετε ἀλλοῦ τὰ ἀσφαλῆ ἀπὸ περάσματα λίμας ἢ ὀφθαλμοὺς ἀπαισίως περιέργους ποιητικώτατα καμαρίνια

ΤΟΥ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΚΩΣΤΗ.

Πινετε ὡς διψῶσαι ἔλαφοι καὶ διψᾶτε ὡς πίνοντες ζυθεραστάι.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ—ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΛΕΟΥΣΗ

Κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν σταύλων.

Βαφαὶ διὰ τὴν κόμην μὲ ἐγγύησιν ἐπιστροφῆς, ἐν περιπτώσει μὴ γνησιότητος.

Ἀρώματα ἀγγλικά.

Κόνις καὶ νερὰ τονωτικὰ διὰ τοὺς ὀδόντας.

Σάπωνες

Fntrait de Chamcapas διὰ τὰ μανδήλια, θεῖον μυρωδικόν.

Κουρευτικὴ καὶ κομμωτικὴ ἀρίστη.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἔπαινος τῶν Λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομα των. Ὅπως συμπεριλαμβάνεις ὅλα τὰ θέλγητρα τελείας καλονῆς, ὅταν .... τὴν ὀνομάσῃς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδεμίαν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.

Δωμάτια καθαρὰ, Σεντόνια καθαρὰ, γλυκὺ